

Právo nakaziť nie a právo zabiť áno? Humanizmus ombudsmanky Márie Patakyovej

Branislav Michalka

22. apríla 2020 ✚ Spoločnosť ✚ Potraty

Podľa tlačovej správy TASR má Verejná ochrankyňa práv Mária Patakyová strach. Bojí sa, aby epidémia koronavírusu (či opatrenia, kvôli nemu zavedené) neobmedzila právo žien ísť na umelý potrat. Inak povedané, bojí sa, aby aktuálna epidémia neohrozila právo žien dať usmrtiť svoje nechcené dieťa na štátne útraty a teda aj na náklady daňových poplatníkov. Podľa jej vyjadrenia: sa dopyčuľa z médií a od mimovládnych organizácií, že lekári v niektorých zdravotníckych zariadeniach odmietajú v aktuálnej situácii vykonávať tzv. interrupcie.

A v súvislosti s touto obavou sme si prečítali túto zaujímavú vetu:

„Zásah do základných práv aj v čase epidémie a núdzového stavu môže byť vykonaný iba v prípade, že takýto zásah sleduje legitímny cieľ, je nevyhnutný a spôsob, akým sa realizuje, musí byť primeraný.“

Ak by sme aj prehliadli morálnu pokrivenosť tejto obavy, aby sa náhodou počas epidémie nezabudlo na právo zabíjať nenarodené deti, tak sa musíme pozastaviť nad aroganciou, ktorá sa dožaduje vykonávania práve tohto druhu „zámkrov“ napriek tomu, že práve z dôvodu epidémie zdravotnícke zariadenia odkladajú naplánované operácie aj u pacientov s vážnymi ochoreniami. Musíme sa pýtať či títo pacienti nemajú svoje základné práva na zdravotnú starostlivosť, garantované ústavou a či všetky zásahy štátu a zdravotníckych zariadení do ich základných práv budú predmetom rovnakých obáv a horlivosti pani ochrankyňa?

Zdá sa, že počas hystérie okolo epidémie je občanom možné zakázať čokoľvek, obmedziť ich v akomkoľvek smere na ich právach náboženských, sociálnych či pracovných, ale jedna vec musí zostať dokonale zabezpečená: možnosť dať zabiť svoje vlastné dieťa.

Agentúra TASR ďalej uvádza, že pani ochrankyňa apeluje na príslušného pána ministra, aby prijal opatrenia, ktoré zabezpečia ochranu základných ľudských práv. Musíme sa pýtať: kde bola pani ochrankyňa keď polícia zasahovala v kostoloch proti starým babkám, ktoré sa odvážili navštíviť súkromnú sv. omšu niektorých kňazov? Alebo už možnosť navštevovať chrámy nepatrí k základným ľudským právam? Prečo vtedy nevyjadrovala svoje hlboké znepokojenie?

Ako odpoveď by k nám možno v okamihu doletela uvedomelá a občiansky zodpovedná argumentácia, že v kostoloch by mohlo dôjsť k šíreniu nákazy. A počas výkonu tzv. interrupcií by nemohlo dôjsť k šíreniu nákazy? Nota bene keď iné chirurgické zákroky sú odmietané práve z toho istého dôvodu: aby sa nešírila nákaza?

Možno by povedala, že to samotná Cirkev zatvorila chrámy. Zaiste, ale pod nátlakom štátu, či s dávkou humanistického pokrytectva povedané: na jeho požiadanie. A napríklad voči Pravoslávnej cirkvi, ktorá na prvé požiadanie reagovala tým, že žiadne opatrenia neprijme, možno museli byť použité argumenty, ako sa

domnievame, mierne povedané, nátlakové. To pani ochrankyni práv a slobôd nevadilo?

Miera pokrytectva, zdá sa, nám narastá úmerne s panikou okolo epidémie. Média s maniakálnou posadnutosťou počítajú každého mŕtveho dôchodcu, ktorého vek sa pohybuje nad hranicou osemdesiateho roku života a srdcervúce správy nadobúdajú niekedy až parodickú podobu; ako v prípade úmrtia otca bývalého francúzskeho prezidenta Francois Hollanda, ktoré bolo popisované v tamojších médiách takmer v duchu nepredvídateľnej katastrofy, pričom po nazretí do internetového vyhľadávača sa mohol ktokoľvek dozvedieť, že Hollandov otec mal 97 rokov! A to, napriek všetkej úcte a piete, rozhodne nie je vek, pri ktorom by sa mal niekto čudovať, že odchádza pred Boží súd.

V kontraste s týmto škrupulantstvom a pedantériou, v prípadoch predvídateľných a prirodzených úmrtí starých ľudí, je cudné mlčanie o fakte, že práve v tej istej dobe sa vykonávaním umelých potratov zabijú mesačne vo svete tisíce nenarodených detí bez toho, aby sa nad tým média čo len pozastavili. Ba čo je ešte horšie: ochrankyne ľudských práv sa obávajú, že by sa mohol tento proces počas epidémie spomaliť, či dokonca zastaviť.

To vzbudzuje oprávnené obavy, či je tzv. vojna proti vírusu, (ako radi a pateticky titulujú vírusové opatrenia vlády niektorí poetickí politici, sledujúci zrejme často vojnové filmy o Churchillovi a štylizujúci sa do prorokov „sĺz, krvi a potu“) ktorá je podmieňovaná humanisticky podfarbenou obavou o ľudské životy, myslená vážne. Pretože medzi panikou vyvolanou napríklad úmrtím 85 ročného človeka, zmiereného so smrťou a cynickou ľahostajnosťou voči masovému zabíjaniu nenarodených detí je taký priepastný rozpor, že tento „dvojitý meter“ pri hodnotení nutne vzbudzuje podozrenie, či zámerom všetkých opatrení je skutočne ochrana životov, alebo len akési „veľké manévry“, ktoré majú otestovať chovanie obyvateľstva.

Nech by to však bolo akokoľvek, jedna vec je dokonale jasná: pre kresťana nemôže byť rozdiel v prístupe k smrti človeka sto ročného, päťdesiat ročného či ešte nenarodeného. Piate prikázanie hovorí jasne: nezabiješ. V dnešných dňoch sme však svedkami toho, že sa deformuje výklad ešte aj tohto tak jasného prikázania. Verejní predstavitelia sa dožadujú možnosti **plánovane** a **úmyselne** zabiť ľudskú bytosť a na druhej strane sú prenasledovaní kňazi a veriaci za to, že mohli niekoho **potencionálne** nakaziť (nie preukázateľne zabiť). Ako hovorí klasik: „Je niečo zhnité, v štáte Dánskom.“

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pravo-nakazit-nie-a-pravo-zabit-ano-humanizmus-ombudsmanky-marie-patakyovej/>